

4. Forjættelsen

Den fireogtyvende dag i den tredje måned, knap en måned efter, at de endelig havde fået lov at slippe ud af arken, var de fire huse færdige. At der ikke var tale om arkitektoniske mesterværker, behøvede man ingen særlig uddannelse for at afgøre, men det var heller ikke problemet. Sem havde ifølge Ur alligevel aldrig interesseret sig for, hvordan *noget* så ud. Nej, det, der bekymrede ham, var, at jorden endnu ulmede, og at husene slet ikke var konstrueret til at kunne klare et jordskælv.

Det lod ikke til, at det bekymrede nogen af de andre. Gud havde sørget for dem indtil denne dag, så mon ikke han også holdt både lava og mudderskred, og hvad man ellers kunne forestille sig, tilbage?

Hans mor havde selvfølgelig flere gange nævnt de mange mulige og umulige katastrofer, som kunne ramme dem, men hvad det angik, var der ikke rigtig nogen, der tog hende alvorligt. Udadtil gjorde Sem det heller ikke, men han havde selv haft mange af de samme tanker, og han spekulerede undertiden på, om den slags egenskaber var noget, der gik i arv.

Kunne man arve bekymringer?

Hvis man kunne, måtte det være forklaringen, og det nyttede vel knap at kæmpe imod. Det stred også imod al logik, at Sem skulle bekymre sig om noget som helst. Hvad ingen af de andre kunne vide, så havde Gud talt direkte til ham i arken. Flere gange

endda. Første gang var kun få dage efter, at det brød løs udenfor. Til at begynde med havde han troet, at stemmen kom udefra, fra en eller anden, som ville ind i arken. Men på det tidspunkt var de vel for længst døde alle sammen derude, og stemmen var også påfaldende rolig.

“Sem,” sagde stemmen. “Frygt ikke, jeg er med dig.”

Hvordan kunne Sem tro, at en sådan sætning kom noget som helst andet sted fra end fra Gud? Hvem andre ville, midt i stormenes rasen, med rolig stemme forkynde det eneste, han havde behov for at høre? Havde Sem haft blot en smule fornuft i sig, ville han straks have kastet sig ned på de nøgne planker af ærefrygt for den Gud, som ikke tøvede med at dræbe millioner af mennesker, fordi de var ulydige og vantro.

Men Sem havde sagt: “Hvem er du?”

“Jeg er Herren, din Gud, som talte til din far, Noa, og sagde, at han skulle bygge en ark, så han og hans familie kunne blive reddet.”

Først da faldt Sem ikke bare på knæ, men helt ned på sit ansigt. En voldsom angst greb ham. Den Almægtige selv talte til ham, og hans umiddelbare svar havde været vantro – nøjagtig det samme som havde kostet så mange mennesker livet. “Tilgiv mig,” stønnede han.

Og Gud havde virkelig tilgivet ham. Tre gange havde Gud talt til Sem, og alle tre gange havde Sem holdt det for sig selv. Af og til bemærkede han, at hans far så undersøgende på ham, som ville han opmuntre ham til at tale, som om han vidste det hele; men, tænkte Sem, Noa var simpelthen blot sådan et menneske, man havde svært ved at lade være med at betro sig til. Og når man vidste, hvad Gud *havde* åbenbaret for ham, indgød det, måtte man indrømme, en vis respekt.

Sem holdt altså Guds tale for sig selv, og han havde dårlig samvittighed, fordi han gjorde det. På den anden side var han overbevist om, at de ord, han havde fået betroet til trøst og opmuntring, alene var til ham, og at han derfor også ville få dårlig samvittighed, hvis han gentog dem i kommandocentralen.

Så hvorfor bekymrede han sig nu om, at husene var skrøbelige? Han havde også bekymret sig, mens de endnu sov i telte. Jorden rumlede og gyngede, javel, det var endnu svært at skaffe sig de basale fornødenheder, vandet trak sig kun langsomt tilbage, og nå ja, adskillige af de farlige dyr havde trængt ind på dem for at finde føde; de ville helt sikkert ikke holde sig tilbage, hvis de fik mulighed for at guffe lidt menneskekød i sig, men hvad så? Fandtes der det jordskælv, det vand eller dyr eller den menneskelige dumhed, som kunne forhindre Gud i at føre sine planer ud i livet?

Noget andet var så, at Sem ikke begreb noget som helst af, at det lige var ham, der var blevet velsignet med Guds direkte tale. Han havde ikke levet specielt fromt før vandfloden, i arken havde han hverken været værre eller bedre end nogen af de andre, og han havde i sit liv gjort mange dumme ting, han nu skammede sig over. Tiden i arken havde imidlertid gjort sin virkning på dem alle sammen – ikke mindst ham. Han havde bekendt sine mange synder for Gud, havde takket ham for livet og redningen og havde ikke bare genfundet barndommens tro på og tillid til Gud, han havde også genfundet glæden ved livet og kærligheden til familien.

Der havde i den grad været brug for kærlighed.

Denne dag skulle snart vise sig at blive en dag fuld af kærlighed og, måtte han siden erkende, hans egen kærlighedsløse utaknemmelighed. Netop nu, mens Sem gik omkring på må og få dér på bjergskrånningen for at slå tiden ihjel, lød det kald, han

havde ventet på så længe. Han rettede sig op, da han hørte sin mors stemme. Skønt endnu langt borte og trods det blide i den skar den sig vej til ham. Det var altså sket. Han begyndte at løbe.

“Sem,” sagde hun, da han endelig nåede frem til hende, “du er blevet far.”

“Ja, det er jeg udmærket klar over,” svarede han, endnu forpustet efter løbeturen, “men far til hvad?”

Emzara så længe på ham, før hun sagde: “Det var ikke nogen god bemærkning. Hvis du ikke skulle vide det, så kan der gå rigtig meget galt i forbindelse med en sådan fødsel. Jeg har været med til mange fødsler, hvor ...”

“Sig det nu,” afbrød han hende.

“Jeg siger ingenting, min dreng, kom selv og se.”

Først om aftenen, da de alle var gået i seng, og han lå og stirrede på en af de stjerner, han kunne se gennem loftet, bemærkede han den indbydelse, ja, appel, der havde ligget i hendes ord. “Kom selv og se.” Det betød i virkeligheden, at hun havde ønsket, at de skulle gå sammen. Men han havde ikke ventet på hende. Irriteret over, at hun ikke ville afsløre noget, havde han straks løbet det sidste stykke op ad bjergskrånningen, op til det lille hus, op til familien, op til Ur og ... sin datter.

Han var sikker på, at den slags havde brændt sig ind i bevidstheden hos tusindvis af fædre før ham: at tage sin egen nyfødte søn eller datter i armene. Det særlige ved dette øjeblik var imidlertid, at det lille barn, han nu stod med, var det første barn efter vandfloden. De otte, som Gud bjærgede gennem arken, var ikke længere alene. De børn, som blev født fra og med i dag – og når han så rundt på sine brødres gravide koner, vidste han, at der snart ville komme mange børn – ville slet ikke kende til Den Gamle Verden. Jo, de ville høre historier, de ville i deres

hoveder skabe billeder og forestillinger, men ligesom man ikke kunne forklare nogen, hvordan lammekød smagte, var erindringen ikke noget, man kunne overføre til andre mennesker ved andet end ord.

Hvad der imidlertid skulle plage ham, ikke bare i den første tid indtil chokket havde lagt sig, men videre frem, var den besynderlighed, at det var en pige. Sem havde aldrig tvivlet på, at han ville få en søn. Den førstefødte. Den første mand på den nye jord. Hvorfor skulle det være en pige?

Det var nok det, der var problemet med Gud. Han gjorde sjældent, som man forventede. Når Sem tænkte tilbage på tiden før vandfloden, var det nøjagtig sådan, det havde været. Gud havde gjort det modsatte af, hvad der ville være fornuftigt, hvis han virkelig ønskede, at menneskene skulle holde op med al den ondskab. Efterhånden som dæmoniseringen var taget til, var behovet for, at Gud talte højt og tydeligt, vokset. Og man skulle mene, at Gud stod bag gamle Metusalem, dengang han holdt sin sidste tale, som havde affødt så megen latter. Og Noas mange taler. Hvorfor havde Gud fundet sig i latterliggørelsen, i ydmygelserne? Det, havde det vist sig, gjorde han så heller ikke i sidste ende. Men det var vel netop problemet: Var der ingen mellemvej? Hvorfor havde Gud været tavs så længe? Og så – uden varsel! – havde han talt, så hver eneste mund var blevet stoppet.

En aften i arken havde han forsøgt at tale med sin far om det, men det var, som om Noa slet ikke forstod problemstillingen; Gud havde da ikke bestilt andet end at forsøge at tale folk til rette!

Sem: Hvad Noa mente med det? Gud havde da intet sagt!

Noa: De havde Adams vidnesbyrd, det var endda blevet skrevet ned, så alle kunne læse det. De havde overleveringerne om Kain og Abel. Var nogen i tvivl, kunne de tage til Nod og læse

monumentet. De havde den rå og ufølsomme Lemek, som Enosh siden havde udtalt Guds dom over; problemet var, at man i stedet for at forstå, hvilket forfærdeligt menneske han havde været, havde gjort ham til noget nær en afgud, som om selve egoismens og uforsonlighedens skær havde hævet ham langt op over alle andre. Den anden Lemek, Sems farfar, var også et vidnesbyrd; hvor ofte havde han ikke fortalt de gamle historier om Edens have, som Adam og Eva var blevet fordrevet fra, mens hans far, Metusalem hele tiden korrigerede ham, så alle detaljer kom med? Og Enok, havde Sem virkelig glemt ham? Han havde profeteret og sagt, at Gud ville holde dom over alle og straffe enhver sjæl for alle de ugudelige ord og gerninger, og Den Almægtige havde taget ham bort ved højlys dag for at give dem alle et tegn på, at det ikke var tomme ord. Jo, konkluderede Noa, Gud havde skam talt sit tydelige sprog, men ingen gad høre efter. Heller ikke da Noa selv havde prædiket om den forestående undergang.

Sem var dog ikke blevet overbevist. Han havde tænkt, at hvis alle havde oplevet det samme som ham selv, så havde der ingen problemer været. Hvis alle havde hørt Guds stemme, sådan som han selv havde, så havde der ikke været så mange problemer. Hvem kunne være ulydig imod den almægtige Gud, når man ikke bare troede, men ligefrem *vidste*, at han fandtes?

“Kain,” sagde Noa, “tænk på Kain.”

Sem var faret sammen. Kunne hans far mon læse tanker?

Nu mens han lå ved siden af Ur, og de sammen lyttede til deres datters vejrtrækning, sagde han det, som det var: “Jeg havde regnet med, at det var en dreng.”

“Man ved aldrig den slags, skat. Vi prøver igen.”

“Ikke nu.”

“Nej,” lo hun, “ikke nu, det kan jeg love dig.”

De lå lidt uden at sige noget.

“Jeg forstår det ikke,” sagde han så. “Det skulle have været en dreng. Det har Gud ... arh, det har han måske ikke ligefrem givet mig noget løfte om, men jeg troede ...”

“Du er skuffet?”

Han svarede ikke. Efter nogen tid sagde hun:

“Du kan nok ikke forestille dig, hvor såret jeg er.”

“Hvad mener du?”

“Ni måneder, din tykpande, til sidst var jeg bange for, at jeg slet ikke kunne komme ud af det forbistrede skib, så stor var jeg. Og så fødslen ... Skal jeg forsøge at forklare dig, hvor ondt det gør?”

“Det var derfor, jeg gik.”

“Sludder! Du gik, fordi din mor sagde, at du skulle gå. Lige gyldigt, det er ikke det, der er vigtigt. Prøv at forestille dig – efter næsten et helt døgn smerter ... nå ja, og et liv som elefant – forestil dig så at se skuffelsen i dine øjne ...”

“Jeg ved, hvad du mener.”

“Du ved overhovedet ikke, hvad jeg mener, Sem!”

Det varede lidt, før han sagde noget. Deres lille datter var kortvarigt holdt op med at trække vejret. Da hun igen hev luft ind, sagde Sem: “Gud har givet mig en særlig velsignelse.”

“Han har givet os en særlig velsignelse.”

“Os, ja. Jeg troede ...”

“Lad nu bare alt det dér ligge. Se hende! Så smuk hun er. Hvad skal hun hedde?”

“Jeg havde et drengenavn lige på tungen tidligere i dag, men ... Jeg ved ikke, hvad hun skal hedde.”

“Det var godt, for det gør jeg.”

“Hvad da?”

“Eva.”

“Eva?”

“Ja, jeg ved godt, at hun ikke bliver mor til *alle* mennesker ...”

Indtil dette øjeblik havde Sem ligget på siden med albuen på lejet og en hånd op til hovedet. Nu bøjede han sig ind over Ur og kysede hende blidt på panden. Derefter lagde han sig på ryggen og sagde: "Godt, så siger vi Eva. Er jeg så tilgivet?"

"Det kan du tro," sagde Ur, "men jeg skal nok spille fornærmet alligevel."